

Κάποιες στιγμές με το φίλο και συνάδελφο Βασίλη

του Στάθη Σιδερά

Καθηγητή Ανώτατης Σχολής Παιδαγωγικής και Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (Α.Σ.ΠΑΙ.Τ.Ε.)

Οκτώβριος του 1991. Το Τμήμα Ηλεκτρονικής του Παραρτήματος Χανίων του ΤΕΙ Ηρακλείου (τότε), στελεχώνεται με τρία νέα μέλη Εκπαιδευτικού Προσωπικού. Τον Επίκουρο Καθηγητή Βασίλη Ζαχαρόπουλο και τους Καθηγητές Εφαρμογών Νίκο Φραγκιαδάκη και τον υποφαινόμενο, Στάθη Σιδερά. Τότε συνάντησα για πρώτη φορά το Βασίλη. Η διαπίστωση ότι ο Βασίλης είχε συνεργαστεί με τον αδελφό μου Μανώλη στο εργαστήριο του κ. Μάντακα στο Δημόκριτο, ήταν ο λόγος που ανάμεσά μας αναπτύχθηκε αμέσως μια φιλία, ης και γνωριζόμαστε πολλά χρόνια.

Η συμβολή του Βασίλη αρχικά στην ανάπτυξη του Τμήματος Ηλεκτρονικής του Παραρτήματος Χανίων αλλιά και μετέπειτα στην ανάπτυξη αυτού καθεαυτού του ΤΕΙ Κρήτης είναι γνωστή με λεπτομέρειες στην Ακαδημαϊκή Κοινότητα του ΤΕΙ Κρήτης. Είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα που μου δίνεται η ευκαιρία να αναδείξω κάποιες πτυχές του ανθρώπινου χαρακτήρα του Βασίλη. Πίσω από το στοχαστικό βλέμμα και το σοβαρό χαμόγελο του Βασίλη υπήρχε και ο Βασίλης της παρέας, ο κοινωνικός Βασίλης.

Τις μέρες που βρισκόταν στα Χανιά, ο Βασίλης διανυκτέρευε στο διαμέρισμά που

“ Πίσω από το στοχαστικό βλέμμα και το σοβαρό χαμόγελο του Βασίλη υπήρχε και ο Βασίλης της παρέας, ο κοινωνικός Βασίλης. ”

Τα δυο χρόνια που βρεθήκαμε μαζί στα Χανιά, αν και αριθμητικά ήταν πολύ λίγα, ήταν πάντως αρκετά για να γνωρίσω αρκετές από τις πτυχές του πολυπράγμονα Βασίλη. Ανήσυχος και πολυδιάστατος μυαλό ο Βασίλης. Μόνο το διδακτικό έργο δεν του αρκούσε. Αναζητούσε συνεργασίες με άλλα Ιδρύματα του εσωτερικού και του εξωτερικού. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το φιλόδοξο σχέδιό του να στήσει στις εγκαταστάσεις του Παραρτήματος Χανίων έναν πύργο παραγωγής πλαστικής οπτικής ίνας για την κατασκευή οπτικών αισθητηρίων.

έμενα. Η πρότασή μου για φιλοξενία δεν έπιασε τόπο γιατί κάθε μήνα με τρόπο αφοπλιστικό μού πλήρωνε το ποσό που του αναλογούσε. Τις δυο μέρες που έμενε στα Χανιά η εργασία μας στο Παράρτημα ήταν εντατική, από τις 08:00 πρωί μέχρι τις 07:00 ή 08:00 το βράδυ. Την περίοδο εκείνη και εγώ βρισκόμουν στα Χανιά συνήθως από τη Δευτέρα μέχρι την Πέμπτη. Για εκτόνωση, ο Βασίλη Ζαχαρόπουλος, ο Γιάννης Τζουγκάρης, ο Κώστας Νομικός, ο Αντώνης Μανίτης, ο Αντώνης Τσακίρης, ο Μιχάλης Μαυρεδάκης, ο Γιάννης Καλιακάτσος και

εγώ είχαμε προγραμματίσει να πηγαίνουμε στο σπίτι του Τζουγκάρακη στα Κοντόπουλα (μετά τη Μαλιάξα) μια φορά το μήνα, ημέρα Τρίτη μετά τις 07:00 το απόγευμα, δε θυμάμαι αν ήταν η πρώτη ή η τελευταία Τρίτη του μήνα. Εκεί, ο Τζουγκάρακης προσέφερε ένα κόκορα ή μια κότα και μαζί με το Βασίλη τον/την έβραζαν, φτιάχνανε κρητικό πιλάφι και άρχιζε ένα φαγοπότι που κρατούσε μέχρι αργά τη νύχτα. Όλες αυτές οι εξορμήσεις εξελίσο-

λισμένους γιατί με είχε πάρει ο ύπνος στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του Βασίλη. Ξαφνικά ακούω μια δυνατή φωνή «είσαι με τη θέλησή σου μέσα στο αυτοκίνητο;». Ξυπνώ τρομαγμένος και βλέπω ένα αυτόματο όπλο να με σημαδεύει και χωροφύλακες να έχουν κυκλώσει το αυτοκίνητο. Ήταν μια περίπτωση χωροφυλάκων που έψαχνε για ζωοκλέφτες. Μόλις συνήλθα, δόθηκαν κάποιες εξηγήσεις και αφού οι χωροφύλακες έκαναν έλεγχο στην καμπίνα και

Με την κόρη του Ιωάννα

νταν σε εκδηλώσεις απολαυστικές και πολύ χαλαρωτικές.

Κάποια από τις φορές που πήγαμε στα Κοντόπουλα συνέβη και ένα γεγονός που δε θα το ξεχάσω ποτέ. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, ίσως μετά τη 01:00 τη νύχτα, και γυρνούσαμε από τα Κοντόπουλα στα Χανιά. Είχε προηγηθεί το φαγοπότι και όπως ήταν αναμενόμενο είμαστε κάπως ζαλισμένοι, εγώ ήμουν μάλλον πολύ ζα-

στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου, μας καληνύχτισαν και έφυγαν.

Τα μεσημέρια συνήθως τρώγαμε στην ταβέρνα του Λευτέρη, η οποία βρισκόταν εκεί κοντά στην παλιά Σχολή Μαρκουλιάκη όπου στεγαζόταν αρχικά το Τμήμα Ηλεκτρονικής. Αργά το απόγευμα, αν δε διανυχτέρευε στα Χανιά, ο Βασίλης έφευγε για το Ηράκλειο. Κάποιες φορές πήγα να και εγώ

μαζί του στο Ηράκλειο. Εκεί γνώρισα μια ευτυχισμένη οικογένεια, την οικογένεια του Βασίλη, τη σύζυγό του Ευαγγελία, την κόρη του Ιωάννα και το γιο του Γιώργο. Εκεί γνώρισα τον οικογενειάρχη Βασίλη αθλά και το φιλόξενο χαρακτήρα του. Η κουραστική μέρα και η δύσκολη βραδινή διαδρομή των 140 χιλιομέτρων από τα Χανιά στο Ηράκλειο δεν εμπόδιζαν το Βασίλη να βοηθά τη σύζυγό του στην προετοιμασία του τραπέζιου για το φαγητό. Κάθε φορά, μετά το φαγητό και ενώ η οικογένειά του είχε πάει για ύπνο, ο Βασίλης και εγώ πιάναμε τη συζή-

Με τη γυναίκα του Βαγγελιώ

τηση η οποία συνήθως ξεκινούσε με θέματα που είχαν σχέση με τη λειτουργία και τις δυνατότητες του ΤΕΙ Κρήτης, και πάντα κατέληγε στα παιδιά του, οπότε με ύφος αυστηρό αθλά και ονειροπόλο μιλούσε για το μέλλον του Γιώργου και της Ιωάννας.

Σε μια από τις φορές που πήγα με το Βασίλη από τα Χανιά στο Ηράκλειο συνέβη ένα γεγονός που αξίζει τον κόπο να το αναφέρω. Ήταν νύχτα με πολύ φεγγάρι και ενώ βρισκόμαστε κάπου μεταξύ Μπαλί και Φό-

δελε ακούω το Βασίλη να μου λέει βιαστικά «κρατήσου και μη τρομάξεις». Ταυτόχρονα κάνει ένα ελιγμό με το αυτοκίνητο και στη συνέχεια φρενάρει απότομα. Κατεβαίνει από το αυτοκίνητο, κάτι πιάνει από το δρόμο και το βάζει με πολύ γρήγορες κινήσεις στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου. Μπήκε στο αυτοκίνητο και με θριαμβευτικό χαμόγελο μου λέει «τα κατάφερα, πρέπει να είναι πάνω από τρία κιλά». Και όλα αυτά για ένα λαγό. Αν και μέχρι το Ηράκλειο του γκρίνιαζα για το γεγονός με το λαγό, εκείνος με ήρεμο ύφος μου έλεγε ότι στα σίγουρα κάποιος άλλος οδηγός θα τον «καθάριζε». Μόλις φθάσαμε στο σπίτι του, τηλεφώνησε σε κάποιο γνωστό του κυνηγό ή γεωπόνο, δε θυμάμαι καλά, και τον ρώτησε αν είχε ακούσει τίποτα για ασθένειες ζώων και κυρίως για ίκτερο σε λαγούς. Κατάλαβα ότι δεν υπήρχε πρόβλημα γιατί αμέσως έκανε πρόγραμμα πότε θα μαγειρέψει το λαγό ο ίδιος για να τον φάμε. Το παράπνό του ήταν ότι δεν συμμετείχα στο γεύμα με το λαγό.

Φίλε Βασίλη. Το έργο που προσέφερες στο ΤΕΙ Κρήτης, είτε ως ιδρυτής του Τμήματος Εφαρμοσμένης Πληροφορικής και Πολυμέσων ή ως Αντιπρόεδρος του Ιδρύματος, είναι υπαρκτό και θα μαρτυρεί στους μελλοντικούς Ακαδημαϊκούς πολίτες του ΤΕΙ Κρήτης την ύπαρξή σου.

Φίλε Βασίλη. Αισθάνομαι τυχερός που ζω μακριά από την Κρήτη γιατί έτσι δεν μου είναι αισθητή η απουσία σου. Για μένα πάντα θα ζεις όπως σε γνώρισα, με στοχαστικό βλέμμα και σοβαρό χαμόγελο.

Αιώνια σου η μνήμη Φίλε και Συνάδελφε Βασίλη.